

Rodopisné rozhledy

Američtí přátelé Českého národního hřbitova v Chicagu (Friends of BNC) by rádi navázali kontakty se žijícími příbuznými Čechů pohřbených na BNC v Chicagu. Takže - kdokoliv by se chtěl dozvědět přesnější údaje o místě posledního odpočinku svého příbuzného na Národním hřbitově v Chicagu, může napsat na info@friendsofbnc.org a dvě dámy - Carol Jean Smetana a Linda Tassin jsou schopny najít a poskytnout hledanou informaci.

Hana Skočková

Co vypráví jméno domu „Roušínů“ ve Lhenicích, Bavorovská ulice

Nenápadnou součástí lhenického kulturního dědictví jsou zdejší domovní jména. Přecházejí z generace na generaci, jak už doložila série článků „Jak nás zovou po chalupě“ ve Lhenickém zpravodaji před osmi lety (r. 2004, č. 3 až 6). Mnohá z těchto jmen žijí v místní paměti déle než samotné stavby, jejich majitelé, obyvatelé, nebo památné stromy v okolí. Některá se postupem času zvolna mění, jako např. „Klempířů“ v místní části Vejrov čp. 106 (staré čp. 130). Domu se před 200 lety říkalo „u Gabrielů“ a pak „u Kabrhelů“ po hospodáři Gabrielu Milštainovi. Stavení „Fijágrů“ čp. 82 (staré čp. 70) kdysi také neslo jiné pojmenování, a to „u Valentů“ po bývalé obuvnické dílně mistra Valentina Trnky.

Lhenická stavení v Bavorovské ulici také drží stále názvy po svých budovatelích, nájemnících, nebo po někdejší rodinné živnosti. Mezi všemi osobními jmény po chalupě je tu však jedna jediná výjimka - dům „Roušínů“ čp. 136. Žádný Roušín totiž nikdy ve Lhenicích nežil. Domovní jméno pochází od dávno zapomenutých, ale krásných českých slov „rouš“ (vrboví) a „roušina“, což bylo označení pro vrbové proutí, využívané především k pletení košíků. Bez nich by lheničtí sadaři všech věků samozřejmě nedali ani ránu.

Pletení košů z prutů košíkářské vrby (*Salix viminalis* L.) bývalo běžnou domácí prací mimo ovocnářskou sezónu pro vlastní potřebu i jako přivýdělek. Na místě se tedy vyskytoval hojný vrbový porost ještě před stavbou domu. Dá se také uvažovat o tom, že poblíž sídla se nacházela některá z dnes již neexistující soustavy dřevěných nebo kamenných nádrží, zachycujících vodu z lesního pramene. Do nich se mohly namáčet vrbové pruty před zpracováním na koše (česáky, houbáky, koše na trávu, seno, prádlo atd). Původní vodohospodářskou soustavu lhenické čtvrti Dolánek stále ještě připomíná kamenka Mertalka, jak ji pro nás letos v předjaří vyfotografovala paní Marie Jarošová z redakce měsíčníku *Moje Lhenicko*.

Že se slovo roušina jako pojmenování důkazu z „místa činu“ přeneslo na dům čp. 136 a udrželo se na něm dodnes, to je v dějinách městysu Lhenice živá památka na hodně staré časy zdejších pěstitelů ovoce. Podobné „vrbové“ jméno kdysi nesla obec Roušín (dnes Rojšín) na Českokrumlovsku.

Miloslav Trnka a Marie Jarošová